

Ko je bil France nazadnje doma, je bil oče že precej slaboten. Zelo se je postaral, čeprav je imel le nekaj čez šest križev. Trla ga je huda naduha. Tisti zadnji božični večer je bil prav zamišljen in po skromni večerji je tiho odšel iz sobe. Videli so ga, kako je korakal v mraku proti svojemu čebelnjaku. Ko se je vrnil, je sédel k peči in čez nekaj časa dejal: »Žalostno šume čebele nocej. Ne vem, kaj naj to pomeni. Morda se res poslavljajo od mene. Tako sem slišal od starih čebelarjev.«

Po teh besedah je vladal nekaj časa molk. Ves večer se je zdelo Francetu, da je oče nekako zamišljen. Pogovor se kar ni hotel neprisiljeno razplesti.

Po enajsti uri so šli k polnočnici. Za varuha je ostal doma samo srednji brat. Taka je bila navada, da je vsako leto na božični večer eden varoval dom.

France in oče sta šla skupaj proti cerkvi na hribčku. Kolikokrat je prehodil to pot že kot otrok v domačo cerkev in šolo, pozneje pa kot dijak samo v cerkev ali trgovino.

V klancu pod cerkvijo je žuborel izpod skale studenček. Tam se je marsikdo ustavil v poletni vročini in pil bistro studenčnico. Mimo studenčka grede je oče obstal in rekel: »Vidiš, ta studenček je že marsikoga ozdravil. Pravijo, da je hodil tod Kristus s svetim Petrom in ker so ljudje popotna prijazno sprejemali pod streho, jim je Gospod blagoslovil studenček. Tukaj, pri tem blagoslovljenem studenčku, je pred petdesetimi leti umrla moja starejša sestra Mina. Šla je zadnja iz cerkve od maše in svetega obhajila in se tu ob blagoslovljenem studenčku v samoti preselila v večnost. Pravijo, da je to posebna milost in da so videli mimo idoči, kako je zletel v času Minine smrti bel golobček naravnost proti nebu. Bog ji daj večni mir in pokoj!«

Tako je Francetov oče zadnji božični večer poiskal v spominu še marsikoga, ki je obhajal svoj božič že v lepšem življenju.

Sredi posta po onem božičnem večeru je prejel France kratek brzjav, da je oče umrl.

Vsega tega se spominja danes France, ko se odpravlja na svoj dom praznovat božične praznike. Tu bodo zopet zbrani vsi domači, kar je še živih, z njimi pa bodo v duhu tudi rajni oče in teta Mina in vsi davni predniki, ki so kdaj pod to streho lepo živeli in voljno trpeli za svoj stalni dom.

Cvetko Golar

Temni se zarja

Temni se zarja in lehno
večerni mir prihaja v vas —
in tajen blagoslov nebo
rosi na deteljo in klas.

Meglica vstaja iz dolin
in proti nebu se blesti
in na Marijo svet spomin
iz lin se z zvonom oglasi.

Minil je dan in trud in boj
in mirno moje je srce
kot dom nebeški nad menoj —
v njem sanje tihe se bude.

Valovi le šume, hite
pod vrbami naprej, naprej —
in prve zvezde že gore
v večerni mir skoz cvetje vej.